

Sáez: la pintura pulcra

Joan Vicent ALIAGA

La pintura de Manuel Sáez, des de la Meseta, comença a sonar fort dins dels límits de l'escena valenciana. I això, malgrat la seua joventut (va nàixer el 1961) o potser, precisament, per aquest ímpetu, que el dugué a exposar, amb gran sorpresa entre la concurrència, a *Reciën Pintado* (itinerant per Alfar, Alacant, Castelló i València), seleccionat per dos coneguts crítics valencians entre un bon grapat de pintors.

La seua *Bombeta gran* (1983, acrílic sobre llenç) produí una forta remor per

la palpable gestualitat que traspuava i per l'evident desimboltura d'un artista que, a primera vista, no semblava arrelat en un tipus de pintura propera a un cert expressionisme.

Després d'aquest parèntesi (ja que no hem pogut veure la continuació en aquesta línia), Manuel Sáez s'envoltà d'un món de referències animalesques

que, al contrari del que es puga pensar, es veia tractat amb una extrema delicadesa, marginant qualsevol índex de pintura fosca i/o bestial. Fou el temps de la seua exposició a Charpa (Gandia), on mostrà tota una tirallonga d'imatges entorn del lleó. Aquestes imatges sobre una superfície de cartó semblaven emblemes desprovists de la seua crua realitat; hi repre-

sentava l'animal jugant, acaronent-se o assegut com esfinx d'un temps passat.

Durant l'estiu del 84 i en els mesos següents, M. Sáez preparà en el seu taller de Castelló la nova pintura que avui podem contemplar en la galeria Temple de València. Analitzant-la amb cura i atenció, es pot pensar que Sáez continua per una drecera segura, apartant-se del risc que suposà l'esmentada *Bombeta gran*. Aquesta sèrie d'autoretrats ofereix una utilització del color que, al capdavant, està en íntima relació amb el tarannà de l'autor.

És un cromatisme suau, delicat, on els blaus, els marrons i els ocres dominen l'espai, al costat de la figura humana, que reflecteix, sens dubte, una pulcritud immaculada, un pudor que ens fa pensar que M. Sáez, dins del seu interès, ha amagat la rauxa.

Parlar amb dones

He d'advertir que a mi em fascinen les dones, i potser això explica en part el que diré. Em fascinen en general, i de vegades, com a tothom, alguna en particular. Tot i que no em fascinen tant com a Sandro Pertini, ni em fascinen de la mateixa manera que a Josep Vicent Marqués. Però em fascinen. I com més va, més; tot i que l'afecció i l'aflicció, és cosa que ve de lluny.

Els en podria donar moltes raons i causes sòlides, de la fascinació, però en posaré només una: amb les dones es pot parlar. Parlar, ¿m'entenen?

El punt de Mira

manera. No puc ni començar i, si comence, en cinc minuts ens trobem criticant la darrera genialitat del Lerma, cavil·lant sobre el futur del país o discutint la viabilitat de qualsevol projecte. No puc. No podem. Sembla que de la lluna i de l'ànima parlàvem fa vint anys, quan —¡ves per on!— en teníem vint menys que ara. Ara, només ens intercanviem informació política, econòmica o, a tot estirar, literària.

Per a parlar dels mals del cor, de les buidors del pit o dels colors del cel, de qüestions així, a mi em cal una dona que m'escolte. I que em parle de les mateixes coses. Potser perquè ja només a les dones interesen les coses importants de la vida. Deu ser això. Elles guanyen.

Joan F. Mira